

JØRGEN BUKDAHL

JOHANNES LAURIDSEN

EN MAND OG HANS VÆRK

Johannes Lauridsen efter Maleri af Knud Larsen.

JOHANNES LAURIDSEN

EN MAND OG HANS VÆRK

AF Forfatteren JØRGEN BUKDAHL

Den, der kører forbi *Vejen* med Toget fra Kolding til Esbjerg, vil her se en moderne, driftig Stationsby med Fabrikker paa begge Sider af Banen, med en lang, lige Gade, hvor Forretningstilværelsen florerer med Sparekasse, Bank, Realskole, Mejeri . . .

Denne By er i det væsentligt én Mands Værk. — Det er ikke stort mere end et Par Menneskealder siden, der var bart, aabent Land mellem Stationen med dens faa Huse omkring og saa den gamle By, *Vejen*, en lille Kilometer nede ved Hovedlandevejen. Manden, der mere end nogen knyttede Stationen og den gamle By sammen til det, der nu hedder *Vejen*, var *Johannes Lauridsen*, der stammede fra en af Egnens gamle Slægter paa Gaarden *Grønvang*.

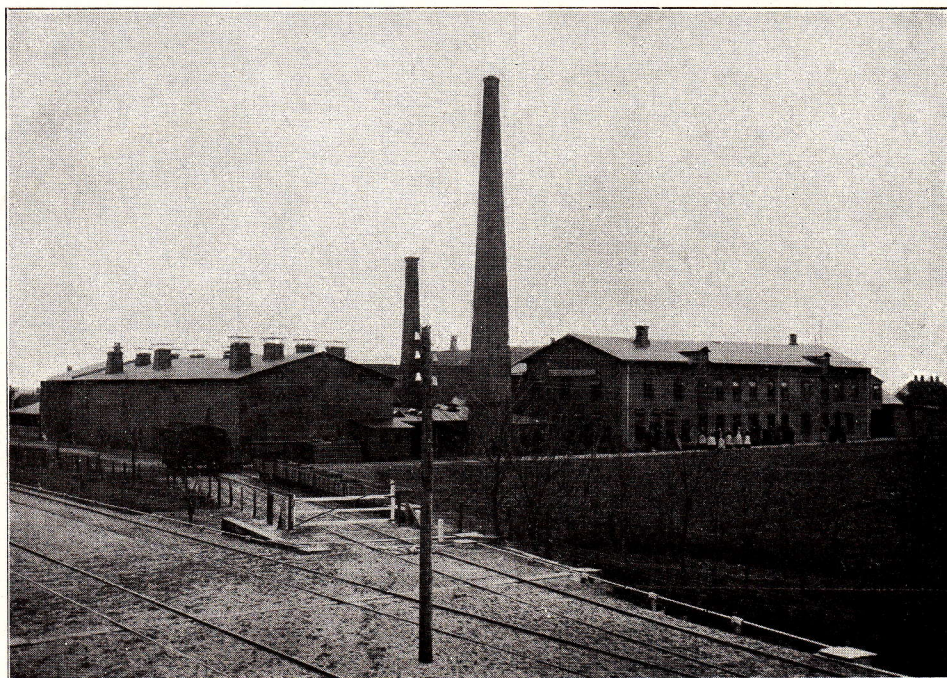
Johannes Lauridsen var født paa Gaarden *Grønvang* den 9. Maj 1847 som Nr. 7 af 10 Søsken og døde af et Hjerteslag d. 20. Juni 1920 — 73 Aar gammel — i sin Svogers Hjem i Landsgrav ved Slagelse.

Det begyndte med Cikorierødder. Vi havde hidtil indført dem fra Tyskland og Holland. Et Selskab i Nordsjælland havde forsøgt at dyrke og tørre dem. Men det gik ikke, og Forsøgets Sammenbrud saadede Mistillid til Sagen i vide Kredse. Men den unge Johannes Lauridsen, der i 1877 var blevet gift med den dygtige og opvakte Maren Sofie Olsen fra Landsgrav ved Slagelse og havde overtaget Fødegaarden *Grøn-*

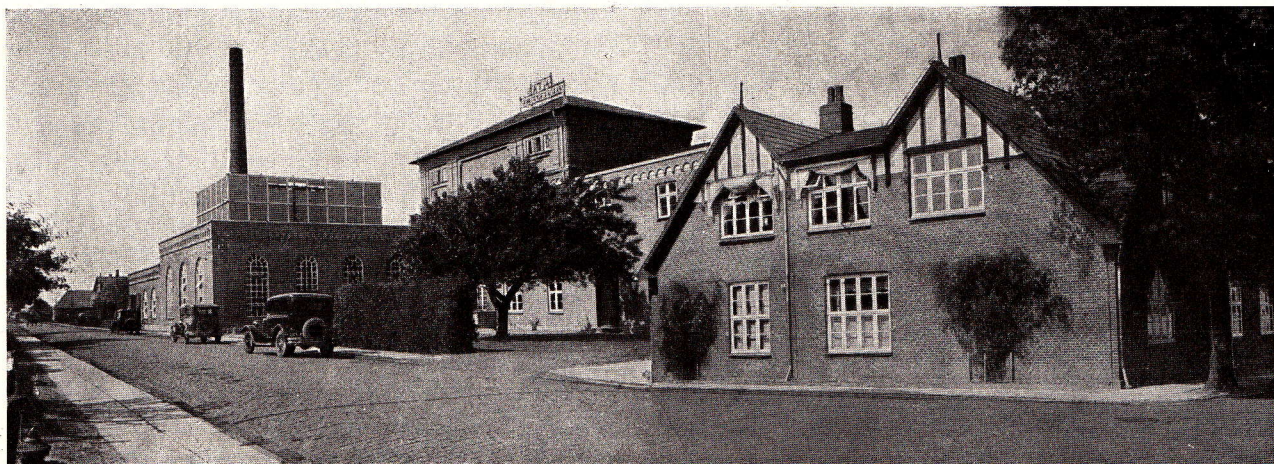
vang, følte, at her laa netop en Opgave, som Fremtiden vilde indhente. I 1878 byggede han det første lille Cikorietørreri ved *Vejen* Station og søgte at faa sine Naboer interesseret i Dyrkningen. — Da de saa med Skepsis paa hele Foretagendet og ogsaa frygtede for, at det vilde skade Jorden, lejede han Jord af dem og dyrkede, hvad han kunde paa egen Jord. Foretagendet lykkedes. Han oprettede Tørrerier i Horsens og Slagelse og leverede i en Aarrække Halvdelen af Cikoriefabrikernes Forbrug. Disse var blevet opmærksomme paa den driftige Mand og besluttede at tæmme ham og vise ham, at han var afhængig af dem og den Pris, de vilde give. — Han svarede med selv at oprette *Cikoriefabrikken Nørrejylland* i *Vejen* 1889. Han kom nu i skarp Konkurrence med de andre Fabrikker, der gjorde alt for at slaa ham ud. Men han satte hele sin taalmodige Energi ind, fik dygtige Sælgere, fandt paa at lave *Normalkaffe*, og Salget gik strygende. Fabrikken voksede, og Konkurrenterne begyndte at blive medgørlige og henvendte sig til ham for at faa et Samarbejde og en Prisregulering i Stand. I 1901 tilbød De Danske Cikoriefabriker at købe Fabrikken. Dette skete, og Johannes Lauridsen blev Meddirektør i Sammenslutningen.

Dette var hans store Ungdomsbedrift; han havde været ude for den haarde Tørn og lært sine Evner at kende. — Som Tidens andre Foregangsmænd havde han paa dette Omraade været med til at vinde indad, hvad udad var tabt. Ja, han kunde vise det med tørre Tal. I 1873 var Indførslen af Cikorierødder 1780 Tons. I 1900 var vi helt selvforsynende paa dette Omraade.

Til det Byggeri, der blev en Følge af Fabriksvirksomheden, havde han sit *eget Teglværk*. — Men nu faar Tiden og Udviklingen Fart. Tid er Penge. Og Tid er kostbar. Telefoner var der ingen af den Gang. I 1888 stifter han sammen med nogle Venner *Sydjydsk Telefonselskab*, der anlagde Telefoner i det syd-

Cikoriefabrikken Nørrejylland.

Margarinefabrikken Alfa, Vejen.

lige Jylland mellem Esbjerg og Kolding. 1880 anlagde han et *Mejeri paa Grønvang* og opkøbte Mælken fra Omegnens Gaarde. Siden flyttede han det til Vejen, hvor det kunde faa Dampkraft fra Cikoriefabrikken, og hvor det forblev, til *Vejen Andelsmejeri* oprettedes 1891. Han blev Formand i dette. — Johannes Lauridsens Interesse i Mejeribrug førte ham ind i Bestyrelsen for *Ribe Amts Mejeriforening*, som han havde været med til at stifte. Samtidig var han med til at starte *Smørpakkeriet i Esbjerg*. Endvidere var han Medlem af Bestyrelsen for *Kolding og Omegns Landboforening*. Sammen med andre af Egnens Landmænd oprettede han *Vejen og Omegns Svineslagteri*, der var beliggende tæt ved Cikoriefabrikken.

Men nu melder de større Opgaver sig. Johannes Lauridsen havde sammen med sine Fæller i 80'erne ført Vejenegnen med ind i den nye Udvikling, der nu tog Fart inden for Landbrugets Omraade, Cikoriefabrikken var jo et Led af dette. — Nu faar han i 90'erne Øje for de Udviklingsmuligheder, der var i den danske Margarineindustri. Og han overvejer, om dette ikke ogsaa kan komme hans Egn og By tilgode. Resultatet blev Oprettelsen af *A/S Margarinefabrikken Alfa*, der blev oprettet 1897. Han blev Formand for Bestyrelsen, der iøvrigt bestod af Professor la Cour (der fandt paa Navnet), Købmand P. Lauridsen, samt Justitsraad Clausen, Holsted, og Apoteker Müller, Kolding. — Omkring Margarinefabrikken, Cikoriefabrikken og Stationen voksede saa efterhaanden en helt ny By op. Han byggede her for egne Penge 1900 den nuværende *Realskole* og stillede den til gratis Afbenyttelse i 5 Aar; derefter blev den overtaget af M. N. Slesbager. Det voksende Industriliv krævede ogsaa et Pengeinstitut. 1903 oprettede Johannes Lauridsen sammen med flere *Vejen Bank*, hvis Formand han blev. Da Lovgivningen ogsaa stillede Beløb til Raadighed for Tanken om egne Hjem, benyttede han sig af dette og fik dannet *Byggeforeningen til Opførelse af Boliger*.

Udnyttelsen af Tidens og Forholdenes praktiske Muligheder til Fædrelandets Vel var hin Tids Løsen

for Tidens Mænd, for det meste fra de grundtvigske Lejre. Dalgas og hans Hedesag var ikke alene en praktisk Realitet, men ogsaa et manende Symbol. Man havde flere Steder begyndt den saakaldte kunstige Fiskeavl i Damme, dansk Damkultur, idet man mente, at vi med vore mange Aaer og Vandløb havde gode Betingelser for rationel Fiskeavl. Johannes Lauridsen blev opmærksom paa dette. Sammen med flere Mænd fra Omegnen besluttedes det at købe et Engstykke ved Andst Aa ved Vejen og lede Aavandet ind i Fiskedamme. *Lundgaard Eng- og Fiskeriforening* blev stiftet. Der blev anlagt 65 Damme og 2 Udklækningshuse. — Dette Arbejde førte ham ind som Næstformand i Bestyrelsen for Ferskvandsfiskeriforeningen.

Men Johannes Lauridsen glemte over dette ikke Vejen, og 1906 startede han sammen med sin Broder og Svoger *Maskinfabrikken Mjølner* og i 1907 *Tagpapfabrikken Phønix*. I Vejen voksede efterhaanden en stor Haandværkerstand op, og han gav Stødet til Oprettelsen af *Teknisk Skole*. Og da Aktieselskabet *Vejen Anlæg* bliver dannet, bliver han dets Formand. —

Politisk var Johannes Lauridsen Venstremænd og tog Initiativet til Oprettelse af *Vejen Sogns demokratiske Forening*. — Ogsaa Hedeselskabet har hans store Interesse, og han foretager ofte sammen med Ludvig Schrøder Rejser for at se paa nyanlagte Plantager og Mosekulturer. Han var Repræsentant i Hedeselskabet fra 1905 til sin Død 1920. Banespørgsmaalet har altid interesseret Johannes Lauridsen, og han giver Stødet til, at Troldhede—Kolding—Vejen-Jernbanen bliver oprettet, ikke mindst fordi den vil kunne gavne Tørveproduktionen, hvad vi i disse Tider har faaet at mærke. — Der blev snart lagt Beslag paa hans Initiativ og Arbejdskraft fra alle Sider. Han bliver Sogneraadsformand, Medlem af Repræsentantskabet for *Landbygningernes almindelige Brandforsikring* o. s. v. Det vil jo bare føre til en Oprensning at fortsætte, men alt dette er organiske Led i en Mands Værk, der kunde se spredt ud, men

var samlet i det Maal og det Sigte, der bar hans Personlighed. —

Dette Maal og Sigte bundede i Sønderjyllands Tab og i Haabet om en Genforening og om, at et nyt genrejst Danmark da kunde mødes med Landsmænd i Syd. Derfor blev Skibelund et af hans kæreste Steder og *Formandsskabet i Skibelundforeningen* et af hans kæreste Hverv. Fra *Modersmaalet* og *Magnusstenen* kunde han her over Grantoppene se ned i det tabte Land, der med Markernes Tavl skraanede op fra Kongeaaalen mod Skodborg og Københoved, Baggrunden for hele hans Livsværk.

En stor Oplevelse var det for ham at opleve Genforeningen, og han tog straks fat paa Planer om at faa rejst en Genforeningssten i Skibelund. Han fik udtaget Stenen og bestemt Pladsen, hvor den skulde staa. Den blev afsløret den 15. Juli 1920. Men da var han allerede død en Maaned forud.

Da Johannes Lauridsen i 1907 blev indvalgt i Landstinget, maatte han afvikle de fleste af sine Stillinger, og da han endvidere i 1908 blev udnævnt til landbrugskyndig Direktør for Nationalbanken, maatte han flytte til København.

Manden.

Dette var hans Værk set udefra og i Forbindelse med Tiden og dens Opgaver. Og det viser en sejt og udholdende Mand, der intuitivt havde det lykkelige Greb i det lykkelige Øjeblik, og for hvem Værket lykkedes. Men det skyldes mindre Heldet eller Tidsomstændighederne, end man tror. Det krævede en god Portion Viden, Indsigt, Taalmodighed, Paapasselighed foruden en Evne til at høre Græsset gro, gætte sig til, hvor det nye brød paa, og hvordan det nu kunde realiseres i praktisk Form.

Hvad var da denne Mands Hemmelighed?

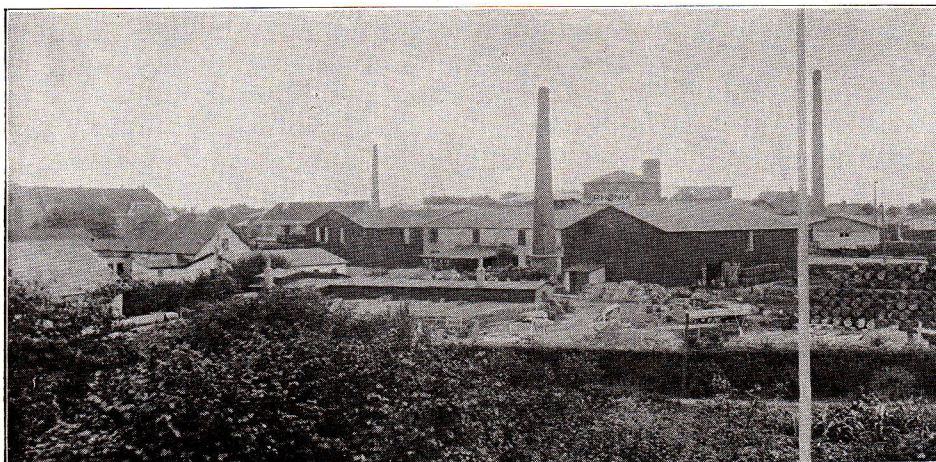
Han var jo ikke den Mand, der talte vidt og bredt om sine Hensigter, Forudsætninger, Impulser. Udadtil lod han altid Gerningen tale for ham og for sig selv. Hans Skæbne tegner jo ikke alene en dygtig og foretagsom Industrimands almindelige Skæbne. Han

kunde have nøjedes med at konsolidere sig i det, der var ham selv til Nytte og Fremgang, hvad det første store Foretagende *Cikoriefabrikken* blev, foruden *Grønvang*, som han efterhaanden arbejdede op til en Mønstergaard.

Den korte Forklaring er hans dybe Forbindelse med hele den folkelige Bølge, der gik over Danmark efter 1864, som ingenlunde var Mismodet og Fortvivlelsen, men kaldte paa Energien, de bundne Kræfter, de folkelige Reserver. Han mødte først dette i sit Hjem, hvor Faderen, P. Lauridsen, havde været med til at skaffe de fra Rødding fordrevne Højskolelærere: Schröder, Nutzhorn og Fenger Hus i Askov til at begynde en Højskole Nord for Kongeaaen. Han mødte det siden, da han som ung var Elev paa Højskolen 2 Vintre, Højskolens 2 første. Han siger selv, at Opholdet her *vakte Fædrelandsfølelsen og paapegede den enkeltes Pligt til at tage Del i samfundsnyttige Opgaver*. Og det, der greb ham mest, var Schrøders Foredrag om Verdenshistorien og Mytologien. Det samme var Tilfældet siden med H. P. Hanssen, der i Sandhed ogsaa blev Realiteternes Mand. Et mærkeligt Vidnesbyrd om Virkelighedsaanden i den unge danske Højskole. — Han havde mødt det som ung Entreprenør for Dræningsanlæg rundt i Landet. Han havde truffet et mærkeligt Lys-syn og fast i Fremtidshaab hos det jævne Folk, som han lærte at kende paa lige Fod, hvad der ikke er den mindst væsentlige Aarsag til, at han siden som Fabriksherre kunde skabe baade Respekt og Tillid. Han blev aldrig en Ener, der murede sig inde i sin Fremgang og sit Kontor og derfra satte andre i Gang; han var alle Dage Fællesskabets Mand og stod — hvad der vidner om det frie og rummelige Sind hos denne i Sandhed det personlige og private Initiativs Mand — Andelssagen nær og var med til Oprettelsen af Vejen Andelsmejeri. (En Broder var den drivende Kraft i Oprettelsen af Vejen Brugsforening.) Han vidste, at den Sag, man løfter i Flok, er bedst bjerget. Han søgte altid at faa andre med paa sine Planer, og ikke just for, at der kunde være flere om Ansvaret og

Risikoen, men fordi han havde en naturlig Trang til Samarbejde og groede derved. Det spejlede sig ogsaa i hans Forhold til sine Folk paa de mange Virksomheder. Han havde Lederens Myndighed, men han glemte aldrig at respektere Menneskeværdet hos sine Arbejdere; han behandlede dem saadan, at de følte sig som Medarbejdere.

Han lod aldrig de andre føle sin Overlegenhed, og kun, naar det var haardt nødvendigt, skar han tværs igennem. Han var en Mand efter Ludvig

Tagpapfabrikken Phønix.

Schrøders Hjerter, vaagen, virksom, men med de dybe Længsler velbekendt, og stadig i Taktslag med det Folk, der var hans, men lidt efter lidt fremskyndende Takten, saadan at de andre maatte se at anstrenge sig lidt

Ja, hele hans levende Forbindelse med det sammensatte folkelige Gennembrud, der havde Dybbølnerlaget som Kilde og Genforeningshaabet som Maal, røber meget af Hemmeligheden ved hans omfattende Virke og vaagne Utrættelighed, naar det gjaldt om at finde nye Udveje for et Fremtidens og Fremskridtets Danmark. Som de andre Foregangsmænd var han med til at sætte Reserverne fri og løsgøre bundne Kræfter, og selve Synet af dette skænkede Folket det Hverdagsmod, der bar det gennem de mange vanskelige Aar.

Men dertil kommer hans egne Anlæg, som netop Mødet med hint Efterkrigstidens Danmark og dets Opgaver forløste. Han sagde ofte: *Biende Mand fanger Bør*. Og han havde Brug for at lægge sig dette paa Sinde. — Han maatte alle Dage som enhver Foregangsmand regne med at trækkes med den konservative vaneindstillede Dødvægt. Folk, der vil have Ro og have det, som de nu har det. Han stødte paa det, da han vilde indføre Cikoriedyrkning paa sin Hjemegn. Det var først den høje Betaling, han efterhaanden kunde byde, der aabnede Øjnene for det rigtige i hans Initiativ. Han har sikkert ofte maatte bide megen Harm over Træghed og Dorskhed i sig, øve sig i Taalmodighed, prøve og prøve igen, overtale, hvor det ikke kunde nytte at overbevise. — Sogneraadsformand L. P. Pedersen, Vejen, har givet dette lille Billede af ham: „Mødte hans Forslag Modstand i en Forsamling, var han i Besiddelse af en sjælden Evne til under Forhandlingerne at faa Sagen ind i et Spor, som førte til en Løsning. Sjælden lod han en Sag slaa ned ved Afstemning. Det højeste kunde

Udsigt mod gamle Vejen fra Stationsbyen.

blive en Udsættelse, hvor der saa efter grundig Overvejelse fremkom nye Motiver.“

Han fik saaledes ofte sin Vilje sat igennem, hvor en anden, med de Magtmidler, han havde i Reserve, vilde have trumfet den igennem. Ogsaa her var han forpligtet af Fællesskabet, fordi han havde Respekt for anderledes tænkende, selv om de tænkte kortsynet og paa tværs af ham og Sagen. Men samtidig skabte ogsaa denne Taalmodighed, denne Respekt for andre, den udtrykte, den Tillid til ham, der var hans Værks sande Fundament. Han vilde nok raade, men han løb sig ikke fast i Egenraadighedens Snare. Biende Mand fanger Bør. Men, føjede han til, Børen venter paa ingen. Al Taalmodighed har sin Grænse. Der kommer altid et Øjeblik, hvor der *maa* handles. — Et Øjeblik til, og det er for sent. Dette første Øjeblik var hans: han var Overvejelsernes Mand, Betænkningernes, men kun til et vist Punkt. — Og saa greb han til, saa valgte han ud af den Intuition, som var Udtryk for Personlighedens samlede Styrke, et Sammenspil baade af det bevidste og det ubevidste. Typisk er her hans Kamp med Cikoriefabrikkerne, da han oprettede sin egen. Han vidste meget vel, hvad det gjaldt, og at hvis det gik galt, kunde det komme til at koste ham ikke alene den opsparede Kapital. En mere forsigtig Mand vilde her have veget udenom og fundet frem til en Forhandling og et Forlig. Men her satte han haardt imod haardt. Øjeblikket var kommet. Det var *her*, der skulde springes. Og saa var det netop den haarde Konkurrence, der skabte nyt Initiativ, aabnede nye Veje og Udveje; Her blev det Normalkaffen, et Fund, som de andre ikke havde tænkt paa, men som blev meget nyttig for dem siden, og da ikke mindst nu. Resultatet

Gronvang.

tatet viste, at han havde haft Ret i i det givne Øjeblik ikke at forhandle sig til Rette. — Biende Mand fanger Bør, men Børen venter paa ingen.

Man kan kalde dette Instinkt Intuition; Frugt af Overvejelser alene er det aldrig. At drive Forretning er nok Kundskab og Indsigt, men det er først og fremmest Kunst, hvis det skal blive til noget. Det er et Talent, der tager alle de erfaringsmæssige Udenværker i Brug. Vi træffer det samme Træk hos Tietgen og H. N. Andersen. Der kommer altid i en stor Forretningsmands Liv et Punkt, hvor Klogskab og Dygtighed ikke slaar til, hvor man ikke kan beregne Følgerne i Fremtiden af en Beslutning, men hvor Beslutningen skal tages. Da maa hele Personligheden sættes ind og Valget træffes ud fra et *Skøn*, hvis sammensatte Dele ikke intellektuelt kan beherskes. — I afgørende Øjeblikke at have dette *Skøn* er Hemmeligheden ved Johannes Lauridsen som Forretningsmand og industriel Nybygger. — Det var den folkelig-nationale og de personlige Anlægs Baggrund.

Men under dette ligger Hjemmet paa *Grønvang*, dels som hans eget, hvor han i sin Hustru havde en Medhjælp, der tillige var Medforstaaer, ikke mindst af den folkelige Rækkevidde, hans Gerning havde, dels som hans Barndomshjem. Barneaarenes direkte og navnlig indirekte Opdragelse, der altid er den vigtigste. Og her gælder det ikke saa meget, hvad man siger, men hvad man *er*. Undervisningen var Hjemmeundervisning, og Johannes Lauridsen mindes med Tak den dygtige og hjertevarme Simon Jørgensen. Han siger: „Han havde en mærkelig Evne til at fortælle for Børnene, saaledes at de lærte og kunde genfortælle Ludvig Chr. Müller: Bibelhistorie og Saxo Runemester fra Ende til anden, han havde en stor Indflydelse paa min Fantasi og Tankegang, og jeg følte mig saa taknemmelig for det, han havde lært mig, at han blev min bedste Ven og Raadgiver, saa længe han levede.“

Ja, saaledes begyndte det for de fleste, hvem 1864 skulde skænke en stor Opgave, her har vi Modtrykets Kilde, og her har vi det skabende Initiativs hemmeligste Grobund. Saaledes begyndte det som en Sussen i Kornet Sommerdag, det, der skulde blive en Brusen gennem Skovenes Tag. — Det begyndte med, at en Barnefantasi fik Næring gennem levende Fortælling. Thi den frie Barnefantasi er den voksne Mands Virkelighedssans. — Og saa en Ting til: Som 15-aarig Dreng kom Johannes Lauridsen i Huset hos Lærer Frandsen i Vindelev ved Vejle, der havde en Slags Skole for unge Mennesker, som vilde forberede sig til at komme paa Seminarium. Sammen med ham tog han ofte til Jelling og hørte Forstander Svendsen. Denne mærkelige Mand havde en Evne til at tale saadan til unge, at det aandelige Liv blev virkeligt ogsaa i den Forstand, at det blev Forudsætning for Virksomhed i det daglige og praktiske. — Jeg ved det fra min Far, Lærer P. K. Pedersen, der netop i

Manddomsbillede af Johannes Lauridsen.

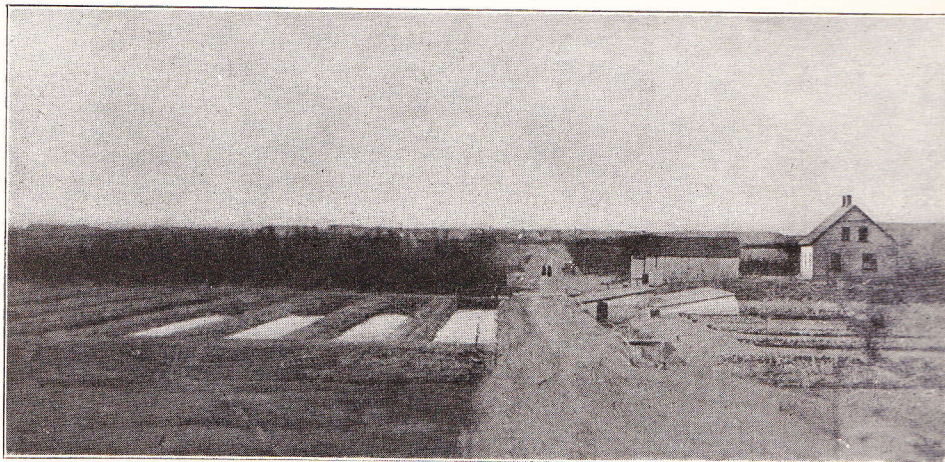
disse Aar var paa Jellinge Seminarium, og som paa-virket derfra i sin Lærergerning forenede det aandeligt-pædagogiske i Skolen med det praktiske i Sognet. —

Siden fik Johannes Lauridsen dette bekræftet de to Vintre paa Askov Højskole gennem Ludvig Schrøder. Alt dette satte hans slumrende Anlæg fri og gav ham Tillid til dem. Han glemte aldrig denne aandelige Baggrund for sit Virke. Det betød ikke, at han ofte talte om den. Det gjorde han ikke. Han var i det hele ikke Taler, og hvor det gjaldt det aandelige baade i folkelig og kristelig Forstand, var han en faamælt og blufærdig Mand. Han lod Gerningen tale, og den blev veltalende nok om den indre Virkelighed, Simon Jørgensen, Svendsen og Ludvig Schrøder havde talt om og kaldt paa. — Men ellers var han sig selv og følte sig tværs igennem alle de Paavirkninger, der havde sat hans Anlæg og Evner fri og skænket ham Frimodighed, bundet og forpligtet af de Ord, Faderen sagde til ham paa sit Dødsleje: „Nu, du har faaet Fødegaaarden, har du tillige den Arv, at være et Samlingsmærke for Slægten og at hjælpe dem, der kan komme til at trænge til Hjælp.“ Det var jævne Ord, men de var virkelighedsnære. De anviser ham først at begynde der, hvor de nære Opgaver og Pligter ligger. Holdbarheden i denne Opgaves Løsning er afgørende for alle senere Opgaver. „Gør den Pligt, der ligger dig nærmest, og den næste vil allerede da være klar for dig,“ siger den skotske Filosof

Thomas Carlyle. — Johannes Lauridsen vilde vel hellere have brugt Bjørnsøns Ord: „Hvad du evner, kast af i de nærmeste Krav.“

Dette er hans Hemmelighed. Den stikker dybt i Slægtens Liv paa den gamle Gaard, hvor man før — og siden ogsaa gennem alle Vækkelser — var baaret af det enkle lutheriske Skriftsted: Gudsfrygt med Nøjsomhed er en stor Vinding.

Han skulde blive den, der i Hverdagsvirke og i et stortilet Værk realiserede Slægtens lange Maal. Men det hverken forvirrede eller beherskede ham. Der er ikke over ham den Imperator-Egensindighed, der kunde være over Tietgen og Alexander Foss. Han var ud af Folket, dets Lykke var hans Lov. Sammen med de andre af det store Folke-Foraars Mænd: Ludvig Schrøder, Dalgas, Docent Fjord, P. Nielsen, Severin Jørgensen, Chr. Berg var han med til at gøre Danmark større i det paatagelige og praktiske, give det Ret til Fremtidsliv gennem Udvikling, Fremskridt og Initiativ. Men den

Lundgaard Fiskeri.

Johannes og Maren Lauridsen med de to førstefødte, O. Vang Lauridsen og nuværende Fru Freuchen.

Helhed, han var, den Skikkelse, hvor Arv og Nysind frugtbart var forbundet, Aand og Virkelighed, eller som de Gamle sagde: Bøn og Arbejde, er noget mere end et Symbol, den er ogsaa noget mere end en Bronzestue paa Bane-gaardspladsen i Vejen. Den er et Stykke dansk Virkelighed, der en Gang blev vakt af haarde Trængselstider og blev til Modtryk mod Nederlagets Haabløshed og Selvpogivelse. — Ikke en Fører, men en Foregangsmand, der maatte have de andre med ud fra fælles danske Forudsætninger, for at Værket skulde lykkes. — Saaledes lykkedes det ogsaa, og gennem dette bestod det og bestaar det den Dag i Dag som det paradoksaleste af alt: Sjælen i en Stationsby. Men Vejen virker og vokser udaf dette Stykke danske Virkelighed den Dag i Dag.

Han, der efter Kamp- og Arbejdsaaene mødte Anerkendelse og Paaskønnelse fra fjern og nær og steg til en af Landets største og ansvarfuldeste Stillinger, skal til Slut nævnes med de Ord, der saa ofte kan føles forslidte, men som fyldes med Patos, naar de dækkes af en Personlighed, hvis Liv og Virke blev ét under høje Maals Stjerner:

En god dansk Mand.

Jørgen Bukdahl.

Hobro - Lørdag 28 Juni 1919

Paa Udflugt med Ferskvandsfiskeriforeningen.